

Ὅθεν ἡ βασιλίςσα ἦν κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην (Ἰστορ. νώπης τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Ἄλφου καὶ τῆς πέραν αὐτοῦ Ἀμισσοῦ ἦτο ὑπέπικρο· ἔπειτα ὁ Διοσκορίδης λαλεῖ περὶ ἄλλου μέλιτος, τὸ ὅποιον καθίστα παρέρροντος τοὺς ἀπογευομένους. Ὁ Στράβων ὡσαύτως διηγείται ὅτι κατὰ τὰς νήτους τῆς Εὐθείας ὑπῆρχε μέλι τὸ ὅποιον καθίστα σκυθραποὺς καὶ μαινώδεις τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἐσθίοντας. Καὶ ἡ Κολχίς δὲ, κατὰ Διδώρον τὸν Σικελιώτην, ἐξῆγεν εἶδος μέλιτος, ἐξ οὗ ὅσοι ἀπεγύοντο ἐβυθίζοντο εἰς δεινὴν ἀθυμίαν. Τὸ μᾶλλον ἀξιοσημεῖον διὰ τὴν τοιαύτην ἰδιότητα μέλι εἶναι τὸ τῆς Τραπεζοῦντος, περὶ οὗ ὁμιλεῖ ὁ Ξενοφῶν καὶ ὁ Στράβων, καὶ τὸ ὅποιον καὶ σήμερον ἀκόμη, κατὰ τῶν νεωτέρων περιηγητῶν τὰς μαρτυρίας, διατελεῖ ἔχον τὰς αὐτὰς ἰδιότητας καὶ ἐπιφέρει τὰ αὐτὰ ὡς καὶ παλαι ἀποτελέσματα. Ἴδου τί λέγει ὁ Ξενοφῶν, (Κυρ. ἀναβ. βιβλ. Δ' κεφ. ἡ. 20—21) « καὶ τὰ σμήνη πολλὰ ἦν αὐτόθι (δύο σταθμοὺς, ἑπτὰ παρασάγγας μεσογαίωτον τῆς Τραπεζοῦντος) καὶ τῶν κηρίων ὅσοι ἔραγον τῶν στρατιωτῶν πάντες ἀφρονέες τε ἐγίνοντό τε καὶ ἤμιον, καὶ κάτω διεχώρι αὐτοῖς, καὶ ὀρθὸς οὐδεὶς ἠδύνατο ἴστασθαι· ἀλλ' οἱ μὲν ὀλίγου ἐβηδοκότες, σφόδρα μεθύουσιν ἰώκεσαν, οἱ δὲ πολὺ μαινομένοις, οἱ δὲ καὶ ἀποθνήσκουσιν. Ἐκείντο δὲ οὕτω πολλοὶ, ὡς περὶ τροπῆς γεγενημένης, καὶ πολλὴ ἦν ἡ ἀθυμία. Τῆ δ' ὑστεραία ἀπέθανε μὲν οὐδεὶς, ἀμφὶ δὲ τὴν αὐτὴν που ἀνεφρόνουν· τρίτη δὲ καὶ τετάρτη ἀνίσταντο ὡς περὶ ἐκ φαρμακοποιίας. » Περί τοῦ αὐτοῦ μέλιτος λέγει καὶ ὁ Στράβων (βιβλ. 16.) « Οἱ δ' Ἑπτακωμηταί (οἱ τῆς Τραπεζοῦντος ὑπέρχονται καὶ τῆς Φαρνακίας) τρεῖς Πομπηίου σπέρας κατέκοψαν, διεξιούσας τὴν ὀρεινὴν, κεράσαντες κρατήρας ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ μαινομένου μέλιτος, ὃ φέρουσιν οἱ ἀκρέμονες τῶν δένδρων· πιῶσι γὰρ καὶ παρακόψασιν ἐπιθέμενοι βραδίως διεχειρίσαντο τοὺς ἀνθρώπους. » Καὶ ὁ Πλίνιος (Lib. XXI, 13) δὲ ὀνομάζει διὰ τῆς αὐτῆς λέξεως τὸ μέλι τοῦτο καὶ λέγει ὅτι ἐγένετο παρὰ τοῖς Σάνοις. Καὶ σήμερον δὲ ἀκόμη, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπομεν, κατὰ τοὺς αὐτοὺς τόπους γίνεται τὸ αὐτὸ μέλι, καὶ οἱ ἐγγύριοι, ὡς σημειοὶ ὁ Κοραῆς, τῆ τῶ Τούρκων φωνῆ δελι-μπάλ αὐτὸ καλοῦσι, ταῦτόν εἰπεῖν μαινώμενον μέλι. Τὸ μέλι δὲ τοῦτο ὑποτίθεται ὅτι συνάγεται ἐκ τῆς Ποντικῆς Ἀζαλέας, διότι τὸ φυτόν τοῦτο, τὸ ὅποιον ἄλλως ἀποπνέει τερπνὴν εὐωδίαν, φύεται ἐν ἀφθονίᾳ κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ οἱ νεώτεροι δὲ περιηγηταὶ συμφωνοῦσιν ἐντελῶς πρὸς τὰς ἀνωτέρω μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων, καὶ ὁ Κεϊθ-Ἀδότης εἰς ἐπιστολὴν γραφείσαν πρὸς τὴν Ζωολογικὴν Ἑταιρείαν τοῦ Λονδίνου. « Τὰ ἀποτελέσματα, λέγει, ἅτινα ἐπιφέρει εἰς τοὺς ἐσθίοντας τὸ μέλι, τὸ ἐξαγόμενον κατὰ τινὰ πλησιόχωρα τῆς Τραπεζοῦντος μέρη, συμφωνοῦσιν ἐντελῶς, ὡς καὶ ἐγὼ αὐτὸς περὶ τοῦτου ἐβεβαιώθην, πρὸς τὰ συμπτώματα τὸ περιγραφόμενα ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος. Ὁ ὀλίγον ἐξ αὐτοῦ ἀπογευθεὶς, καταλαμβάνεται αἰφνης ὑπὸ σφοδρᾶς κεφαλαλγίας καὶ ὑπὸ ἐμέτου, καὶ ὁμοιάζει μεθύοντι. Μεγαλειτέρα δὲ ἐξ αὐτοῦ ποσότης ἤθελεν

ἀποστερήσει παντάπασι τὸν ἐσθίοντα τῶν δυνάμεων καὶ τοῦ λογικοῦ ἐπὶ πολλὰς ὥρας. »

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦτο γνωστὸν καὶ τὸ τακχτροκαλάμον καὶ τὸ ἐκ τούτου πολὺ ἤρηστον σήμερον σίκαχαρον, καὶ ὁ Νέαρχος (παρὰ Στράβ. 1Ε'. 20. σ. 93.) « εἶρηκε καὶ περὶ τῶν καλάμων (τῶν ἐν τῇ Ἰνδοκῆ), ὅτι ποιοῦσι μέλι, μελισσῶν μὴ οὐσῶν » Ὁ αὐτὸς δὲ Στράβων (βιβλ. 6'. σ. 94) λέγει καὶ περὶ ἄλλου εἶδους μέλιτος ἐν τῇ Ἰρκανίᾳ γινομένου, τὸ ὅποιον σμηνουργεῖται ἐν τοῖς δένδροις, καὶ ἀποφέρει ἀπ' αὐτῶν. Τὰ αὐτὰ δὲ λέγει καὶ ἐν τῷ 1Α'. βιβλίῳ § 2. σ. 327. Ὁ αὐτὸς Στράβων λαλεῖ (1ΣΤ'. § 17. σ. 216.) καὶ περὶ ἄλλου εἶδους μέλιτος « ἀπὸ ἄνθους τίνος ἐκ πιεζομένου » οὗτινος τὸ μελίκρατον ἐπινον συνήθως οἱ τύραννοι τῶν Τρωγλοδυτῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτων ὄλων οἱ ἀρχαῖοι ἐξῆγον (ὁ αὐτὸς 1ΣΤ'. § 14. σ. 166) μέλι καὶ ἐκ τῶν φοινίκων, ἀπὸ τῶν ὁποίων κατεσκευάζον καὶ ἄρτον, καὶ οἶνον, καὶ ἄλφιτα, καὶ ὄξος.

Δ. Ν. Τ.

ΚΟΥΑΚΕΡΟΙ.

Ἡ ἀγγλικὴ λέξις Quaker σημαίνει ἀκριβῶς ἐκείνον τὸν ὅποιον ἡ χυδαία γλῶσσα ὀνομάζει παρ' ἡμῖν τρεμουλιάρην· διακρίνονται δὲ ἰδίως δι' αὐτῆς οἱ ἀπαδοὶ αἰρέσεως τίνος τῆς θρησκείας τῶν διαμαρτυρουμένων, διότι αἰνοῦσι τὸν Θεὸν τρέμοντες καὶ χορεύοντες.

Φαίνεται ὅτι ἡ αἵρεσις αὕτη ἐπήγαγεν ἐκ τῆς περικοπῆς ἐκείνης τῆς θείας Γραφῆς τῆς λεγούσης ὅτι ὁ Δαυὶδ « ἀνεκρούετο ἐν ὄργανοις ἡρμωμένοις ἐνώπιον Κυρίου, » καὶ ὅτι ἦν « ἀνακρουόμενος καὶ ὀρχούμενος ἐνώπιον Κυρίου. » Βασιλ. Β'. Κεφ. Στ. 14—16. Ἡ ἐρμηνεία αὕτη ἄς μὴ φανῆ παράδοξος εἰς κανένα· διότι οἱ διαμαρτυρούμενοι, ὡς μὴ διατελοῦντες ὑπὸ κυριαρχίαν ἐκκλησιαστικὴν, μηδὲ διοικούμενοι ὡς ἡμεῖς ὑπὸ κανόνων καὶ νόμων ἐκκλησιαστικῶν, ὀδηγῶν μόνον ἔχουσι τὴν Γραφὴν, καὶ ἐξηγοῦσιν αὐτὴν ἕκαστος κατὰ τὴν ἰδίαν ἀντίληψιν. Ἐντεῦθεν ἐγεννήθη καὶ τῶν Κουακέρων ἡ αἵρεσις, καὶ μυρία ἄλλα, περὶ ὧν διέλαβε βιβλίον ἄξιον λόγου ἐκδοθὲν πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐν Σμύρνη, οὗ τινος ὁμοῦς ἐλησημονήσαμεν τὴν ἐπιγραφὴν. Ἡ βλάστησις τῶν αἰρέσεων τούτων ἐξακολουθεῖ καρποφόρος καὶ σήμερον ἐν τῇ ἀρκτῶσ μαλιτα Ἀμερικῆ, ὅπου ὁ ἀριθμὸς τῶν θρησκευτικῶν τυλλόγων ἀνέβαινε πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, κατ' ἀπαριθμησιν γενομένην ἐν Νεοεβοράκω, εἰς εἰκοσιδύω περίπου χιλιάδας! Δὲν εἶχεν ἄρα ἀδίκον ὁ Βολταῖρος ὅταν ἔλεγεν ὅτι, « tout protestant est pape une Bible à la main, » ἕκαστος διαμαρτυρούμενος, ἔχων τὴν Γραφὴν ἀνά χειρας, γίνεται πάπας. » Δυνάμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς νὰ εἰπώμεν ὅτι οἱ διαμαρτυρούμενοι εἶναι λαὸς σχολιαστῶν, καθὼς οἱ Ἕλληνες εἶναι λαὸς ὑπουργηματικῶν, εἴτε γινώσκουσιν εἴτε μὴ γράμματα.

Είσι περίεργος ἡ φέρὰ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων· ὅτε τὸ πρῶτον ἢ αἴρῃσι αὐτῇ, ἢ πολυαριθμότερα σήμερον ὄλων τῶν ἄλλων τῆς βορείου Ἀμερικής, κατέφυγεν ἐκεῖ καταδιωκόμενη ὑπὸ τῶν Ἀγγλων, ἐξωστρακίσθη διὰ νόμων ἀυστηροτάτων ὡς ἀντιχριστιανική καὶ παράλογος, καί, τὸ παραδοξότερον, ἐξωστρακίσθη ὑπὸ αὐτῶν ἐκείνων. — ὑπὸ τῶν Καθάρων, — οἵτινες ἐγκατέλειπον τὴν Ἀγγλίαν καταρῶμενοι τὴν μισαλλοδοσίαν τῶν ἰδίων ὁμογενῶν! Ἐπιμωροῦντο διὰ προστίμων ἀδροτάτων καὶ αὐτοὶ οἱ μεταβιβάζοντες εἰς Ἀμερικὴν τοὺς πειθειμένους αὐτὴν πλοίαρχοι, οἱ δὲ Κουάκεροι ἐμαπτιγοῦντο δημοσία, ἐφυλακίζοντο καὶ κατεδικάζοντο εἰς ἔργα ἐπαχθῆ. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἀπλῶς μόνον προστατευόντων αὐτοὺς ἐπεβάλλετο πολλακίς καὶ ποινὴ ἐξορίας, ὡς ἐπὶ κακούργων!

Ἡ παρούσα εἰκὼν παριστᾷ πῶς, ὡς εἴπομεν, δο-

ξάζουσι τὸν Θεὸν τρέμοντες καὶ ὀρχούμενοι· ἀλλ' ὀλίγαι τινὲς διασαφῆσαι θέλουσι καταστήσει πλέον εὐκατάληπτον τὴν περίεργον αὐτὴν τελετὴν.

Συναθροισόμενοι ἀνὰ πᾶσαν κυριακὴν ἐντὸς ναοῦ ἢ καὶ εὐρυχώρου αἰθούσης καθήνται ἐπὶ θρανίων, οἱ ἄνδρες κατέναντι τῶν γυναικῶν, καὶ γόνυ πρὸς γόνυ ὡς ὁ μαγνητίζων πρὸ τοῦ μαγνητιζομένου. Ἐκαστος δὲ αὐτῶν φέρει ἐπὶ βραχίονος μανδύλιον λευκόν, καὶ περιτρίβων πρὸς ἀλλήλους τοὺς δύο ἀντίχειρας, ἀνυψοῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς οὐρανόν.

Μετ' ὀλίγον ἀνεγείρεται τις τῶν πρεσβυτέρων, καὶ ψάλλει ὕμνον τὸν ὁποῖον ἐπαναλαμβάνουσι χοροστατοῦντες ὅλοι οἱ παρεστῶτες. Μόλις δὲ τελειώσῃ ἡ ψαλμωδία, καὶ παραμερίζοντες συγχρόνως τὰ θρανία παρατασσονται ἀνὰ δέκα κατὰ μέτωπον, ἕξ περίκου πόδας ἀπέχοντες οἱ ἄνδρες τῶν γυναικῶν. Συνθήματος δὲ τινος δοθέντος ἀρχίζουσιν ὅλοι νὰ προχωρῶσ,

σκιρτῶντες καὶ νὰ ὀπισθοδρομῶσιν ἐνίοτε ὡς ἐὰν ἐχόρευον διχορίαν, διχορίαν ὄμως ἀκομφῶν καὶ κωμικῆν, ἔχοντες πάντοτε τοὺς μὲν βραχίονας συνισταμένους πρὸς τὸ στήθος, τὰς δὲ χεῖρας κρεμασμένας ὡς αἱ ἄρκτοι, ὅτε ἵσταμεναι ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν χορεύουσιν.

Ἡ προκαταρκτικὴ οὕτῃ ὀρχηστρική γυμνασία διαρκεῖ ὥραν ἰκανὴν· καθήμενοι δὲ ἐκ νέου οἱ αἰνέξαντες οὕτω τὸν Κύριον, ἀπομύττουσι τὸν ἰδρώτα αὐτῶν διὰ τῶν μανδυλίων περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν, καὶ ψάλλουσι νέον ὕμνον.

Μετὰ μικρὰν τινα ἀνάπαυσιν ἐπαναλαμβάνουσι ζωηρότερον τοὺς ὀρχηστρικοὺς αὐτῶν ἐξελίγματος· δὲ σκιρτῶσιν ἐλαφρῶς ὡς πρότερον, ἀλλὰ κρατούντες ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὰς χεῖρας τρέχουσι κυκλωτέρως περὶ ἑνὸς

ἄνδρας καὶ πέντε γυναῖκας ἵσταμένους κατὰ δύο στοίλους καὶ ψάλλοντας ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης, καὶ κορυβαντιῶσι προσαρμοζόμενοι πρὸς τὸν ῥυθμὸν τῆς ψαλμωδίας. Διαρκοῦσι δὲ καὶ ὁ χορὸς καὶ ὁ αἶνος ἐνόσω διαρκοῦσι καὶ αἱ δυνάμεις τῶν ψαλλόντων καὶ ὀρχουμένων.

Καὶ τοιαύτη μὲν ἐν συντόμῳ ἡ βοηθητικὴ τῶν Κουακέρων τελετὴ, ἡ δὲ βίος αὐτῶν λέγεται γρηγορηθέστατος καὶ ἀνυπόκριτος. Ἐπαγγελμα συνήθως ἔχουσι τὴν ἐμπορίαν, καὶ δὲν ἀναμιγνύονται πώποτε εἰς τὰ δημόσια. Διακρίνονται δὲ εὐκόλως ὄλων τῶν ἄλλων ὁμογενῶν αὐτῶν διὰ τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τοῦ ἐνδύματος· διότι, οἱ μὲν ἄνδρες φοροῦσι ἱμάτιον (ράζον) σχήματος ἀπληρατωμένου καὶ πῖλον πλατύγυρον, οἱ δὲ γυναῖκες πάσης ἡλικίας, ἐσθῆτα βρα-

χειάς και στενάς, πλατυτέρας μόνον περι τούς βραχιόνας. Ἡ ἐπωμία, ἢ τὰ σάλια αὐτῶν, ὀπισθεν μὲν εἶναι βραχεῖα, μόλις ἐφαπτομένη τῆς μέσης, ἐμπροσθεν δὲ συσταυροῦται ἐπὶ τοῦ στήθους. Ὁ πέτασος αὐτῶν ἔχει σχῆμα ἐξάλλον, πλατὺ καὶ ἀνοικτὸν ἐμπροσθεν, στενὸν δὲ ὀπισθεν καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον κουκούλλαν. Τὸ ὄρασμα ὄλων τῶν ἐνδυμάτων εἶναι ἀπλούστατον καὶ βαθύχρουν, καὶ ἄσπρ πλούσιαι καὶ ἂν ὥτι δὲν φοροῦσι κοσμήματα πολυτελεῖ. Τὸ χρῶμα τῶν ἀνδρικών φορεμάτων εἶναι πάντοτε μαῦρον.

Εἶπομεν ὅτι τὰ ἤθη τῶν *Κουακέρων* εἶναι χρηστότατα· αἱ γυναῖκες ὁμως, ὡς πρὸς τὴν κοσμιότητα, ὑπερβαίνουνσι πάντα ὄρον λογικὸν καὶ καταντῶσι γελοῖαι. Βίβον ἰδίους ὄμμασιν ἐν Ἀγγλίᾳ τοὺς πόδας τῶν κυμβάλων αὐτῶν περιβεβλημένους μὲ ἀναξυρίδας ὅπως μὴ προσβάλλεται ἡ αἰδώς! Ἐρυθριῶσι καὶ συνοφρυοῦνται ἐάν ποτε προφέρῃς παρουσίᾳ αὐτῶν τὸ ὄνομα τῶν ποδῶν τούτων! (1-95).

N. Δ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

Εἶχον τὸ ξυλογράφημα τῆς εἰκόνας ταύτης τοῦ ἀλέκτορος πρὸ ὀφθαλμῶν, καὶ ἰτοιμαζόμεν νὰ γράψω τι περὶ αὐτοῦ, ὅτε νέος τις φίλος μου, βουλευτὴς τὸ ἐπάγγελμα, (ἀπορῶ καὶ ἐγὼ πῶς ἔτυχε νὰ μ' ἔχη βουλευτὴς οἶλον!) καταφλεγόμενος ἀπὸ ἀκράτητον ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἀναβῇ εἰς ἔδραν ὑπουργοῦ, δι' ἣν, ὡς πολλάκις μὲ εἶπε μεγαλαυχῶν, παρεσκευάσεν ἐπιμελῶς ἑαυτὸν, εἰσελθὼν εἰς τὸ πενιχρὸν σπουδαστήριόν μου, καὶ ἰδὼν τὴν εἰκόνα,

— Πῶς! ἀνέκραξε μετὰ τόνου καταφρονήσεως, τὸν πετεινὸν ἐδιάλεξες νὰ γράψῃς;

— Καὶ διὰ τί νὰ μὴ τὸν διαλέξω; ἤρωτήθη.

— Μπᾶ! ἐπανέλαβε· ποῖος ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἐκ κοιλίας μητρὸς σου, ἢ καὶ πρὶν ἀκό-

μη ἂν θέλῃς, — ἐπειδὴ αἱ ἐγγυοὶ, διὰ νὰ ἐνδυναμώσουν, τρώγουν συνήθως πετεινοὺς, — ἐπρόσθεσε συντοραξάσας ἐλαφρῶς τὰ δύο ἄκρα τῶν χειλέων του, ἐνάδρυνόμενος βεβαίως διὰ τὸ εὐφυὲς τῆς παρατηρήσεως, δὲν εἶδε, δὲν ἐγνώρισε, δὲν ἔφαγε μυριάκις κοκόρους; Νέα πράγματα νὰ μᾶς διδάξῃς, κύριε· εἶδεμὴ πετεινοὺς καὶ κόττας . . .

Καὶ διέκοψε τὴν φράσιν γελῶν καὶ μυκτηρίζων βεβαίως τὴν ἀμάθειάν μου.

Προσποιηθεὶς ὅτι μὲ κατήσχυεν ἡ παρατήρησις ἐνυσα τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσιώπων, ὡς ἐὰν ἀνεζήτουν ἄλλο ἀντικείμενον ὁμιλίας, πραγματικῶς ὁμως σκεπτόμενος πῶς νὰ καταβάλω τὴν ὄφρυν τοῦ μέλλοντος ὑπουργοῦ.

Εὐτυχῶς ἐδραμεν εἰς βοήθειάν μου ὁ ἀγαθὸς Σωκράτης. Ὁ Σωκράτης εἶναι οὐκ εὐχάριστος φίλος μου, ὅχι ὡς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς διδακταλίας του, (σημειωτέον ἐν παρενθέσει ὅτι ὁ νομοθέτης καὶ μέλλων ὑπουργός μου μ' ἔλεγε μίαν ἡμέραν ὅτι ἀνέγνω τὰ συγγραμματα τοῦ Σωκράτους,) διότι εἰς τί χρησιμεύει αὐτὴ σήμερον μετὰ τὴν γέννησιν καὶ τὴν διάδοσιν τῆς μυθιστορίας, ἀλλ' ἐκ τῆς γειτονίας τῆς κατοικίας μου πρὸς τὴν φυλακὴν του. Ποσάκις τὸν κατέκρινα διὰ τί νὰ μὴ δραπετεύσῃ, ἀφοῦ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ καταδίκη του ἦτο ἀδικος, καὶ τοι γενομένη διακοσίαις ὀδοηκονταμυῖα πλείοσι ψήφοις τῶν ἀπολυουσῶν! Μήπως τὸ προσημαῖνον τα μέλλοντα δαιμόνιον του, προῖδόν ὅτι αἱ Ἀθηναὶ ἐμελλον νὰ ἀναδειχθῶσι τόπος ἀμνηστῶν, τὸν ἐτυμβούλευσε νὰ περιμείνῃ καὶ αὐτὸς ἀμνηστῶν;

Ὁ Σωκράτης λοιπὸν, ἐβγῆκοσπύνη φερόμενος, διότι μόνος ἔσως μετὰ τῶν ἀπογόνων του Ἀθηναίων ἐπισκέπτομαι ἐνίοτε τὸ δεσμωτήριόν του, διεσχέδατε τὴν ἀμνηστῶν μου, ἐπενοθυμίσας με τὸν μετὰ τὸ αὐτοῦ καὶ τοῦ Γλαύκωνος διάλογόν του.

— Ἡ σημερινὴ σου ἐπίσκεψις, εἶπον πρὸς τὸν μέλλοντα ὑπουργόν, μ' εὐηργέτησεν ὑπὲρ ποτε, διότι ἔχω ἀνάγκην ἀναπόφευκτον τῆς συνδρομῆς τῶν φῶτων σου.

Ὁ μέλλων ὑπουργός ἐκαλοκάθησεν ἀμ' ἀκούσας με ἐπικαλούμενον τὰ φῶτά του.

— Ἐξεύρεις, ἐξηκολούθησα, ὅτι πρὸ χρόνων ζῶ μακρὰν τῶν

